SAMPLE
TRANSLATION

ANDREJ ROZMAN ROZA

PÁN FILODENDRON A MIMOZEMŠŤANIA

PUBLISHED BY: MIŠ, 2012

TRANSLATED BY: DIANA PUNGERŠIČ

ORIGINAL TITLE: GOSPOD FILODENDRON IN MARSOVCI

NUMBER OF PAGES: 34

Andrej Rozman Roza: Pán Filodendron a mimozemšťania

Pán Filodendron a šťastie

Pán Filodendron sa chcel stať šťastným. I keď mu okrem trošku múdrosti vlastne nič nechýbalo, mal pocit, že niečo s ním nie je v poriadku, lebo v televízii počul, že šťastie je najdôležitejšia vec na svete, on však vôbec nevedel, čo šťastie je a ako vyzerá.

Pýtal sa ľudí, kde ho môže nájsť, no každý mu odpovedal inak.

Pán Šípovník povedal, že by bol šťastný, keby mal taký dom a také auto ako pán Ibištek.

A keď sa pýtal pána Ibišteka, či on je šťastný, najprv vzdychol a potom sa ponosoval, koľko nákladov má s udržiavaním takého veľkého domu a nahneval sa na pána Filodendrona, lebo ten sa dotkol jeho auta. Takto pán Filodendron zistil, že to, čo má pán Ibištek, šťastie nie je.

Pán Lieskovec povedal, že on by bol šťastný, keby bol taký múdry ako pán Orech. No keď sa pán Filodendron opýtal pána Orecha, či je šťastný, ten sa začal sťažovať na zlý plat a nemožné podmienky na prácu. „Keby som žil niekde inde, bol by som už dávno boháčom, no tak zo svojej múdrosti takmer nič nemám!“ zúril tak dlho, kým pánu Filodendronovi nebolo jasné, že aj pán Orech šťastný nie je.

Pani Prasličková povedala, že by bola šťastná, keby bola taká mladá a pekná ako pani Narcisová.

Ale keď sa pán Filodendron pýtal pani Narcisovej, či je šťastná, rozplakala sa a napokon vyjachtala, veď jasné, že nemôže byť šťastná, keď je každý deň staršia.

Až pani Hyacintová povedala, že je šťastná.

„Šťastná síce nie som vždy,“ ozvala sa svojim príjemne voňajúcim hlasom, „iba niekedy. No najšťastnejšia som, keď sa vrátim z roboty domov a konečne si môžem vyzuť tie hlúpe úzke topánky.“

Keď to počul pán Filodendron, aj pán Filodendron si kúpil priúzke topánky a chodil s nimi sem-tam, kým to už nevydržal. Potom si ich vyzul a bol šťastný.

Pán Filodendron a slovné umenie

Pán Filodendron netúžil po ničom. Ani po múdrosti, za ktorú ľudia hovorili, že mu chýba. Mal malý domček a malú záhradku a malé mesačné príjmy. Všetko bolo malé, ale dosť veľké na to, že mu nebola zima a nebol hladný.

Mal aj susedov, ktorí mu často nejako pomohli. Veľakrát sa mu však zdalo, že iba narúšajú jeho pokoj. Bolo to tak aj vtedy, keď sa ho pani Prasličková spýtala:

„Pán Filodendron, kedy sa oženíte? Však, že nemienite zostať navždy sám?“

Pán Filodendron pred tým ani nepomyslel, že by mohol mať ženu. Teraz však zrazu nemohol myslieť na nič iné ako na to.

„Ako sa človek ožení?“ spýtal sa pána Šípovníka.

„Najprv musíš dievčaťu, ktoré sa ti páči, povedať niečo pekné. Keď sa aj ty páčiš jej, potom istý čas spolu chodíte. A keď sa stále jeden druhému páčite, môžete sa dohodnúť, že sa zoberiete,“ vysvetlil cestu k svadbe pán Šípovník.

Nájsť dievča, ktoré by sa mu páčilo, pánovi Filodendronovi sa nezdalo ťažké. Aj chodiť spolu s ním sa mu nezdalo nič výnimočné. No, povedať mu dačo pekné, s tým by si mohol narobiť ťažkú hlavu. S rečou mál totiž problémy. Keď pani Magnóliovej na pohrebe jej muža povedal „úprimne blahoželám“, poučili ho, že by mal povedať „úprimnú sústrasť.

A keď o zopár dní neskôr povedal „úprimnú sústrasť“ pánu Baldriánovi, ktorému sa narodilo dieťa, zase bolo zle. Preto najradšej mlčal, lebo vedel, že tým nepovie nič nesprávne.

Keď stretol pani Fialkovú, ktorá sa mu veľmi páčila, ocitol sa v pomykove. Stál pred ňou, zodvihol prst, ako keby chcel dačo dôležité povedať, no zo seba nevydal ani hláska.

Potom si konečne spomenul, že pán Šípovník raz povedal, že by chcel mať také auto ako pán Ibištek.

„Auto od pána Ibišteka!“ veselo zvolal.

„Čo s ním?“ opýtala sa pani Fialková.

„Je pekné,“ pôvabne sa usmial pán Filodendron.

„No, a čo,“ opovržlivo odvrkla pani Fialková a chcela odísť.

Autá dievčatá nezaujímajú, pomyslel si pán Filodendron a už vzápätí si spomenul, že pani Prasličková povedala, že by chcela byť taká pekná ako pani Hyacintová.

„Pani Hyacintová!“ zvolal a milo sa pozrel na pani Fialkovú.

„Čo s ňou?“ opýtala sa pani Fialková.

„Je veľmi pekná," zasnene povedal pán Filodendron.

„Je mi to jedno!" pobúrene zacupotala pani Fialková. „Keď sa vám páči, tak to povedzte jej, a nie mne!" A odišla.

Pán Filodendron naozaj šiel za pani Hyacintovou a povedal jej, že je krásna. Pani Hyacintová sa veľmi potešila, takže akýchsi pätnásť metrov naozaj chodili spolu. K dohode o sobáši však nedošlo.

Pán Filodendron dostal chuť na palacinky

V jedno nedeľné ráno pán Filodendron dostal chuť na palacinky. Zapol šporák a položil na neho panvicu. Potom vzal do rúk kuchársku knihu a pozrel si, čo všetko potrebuje. Otvoril komoru a zistil, že nemá ani jedno vajce, ani kvapku mlieka a ani štipku múky.

Skúsil na palacinky zabudnúť. Z komory zobral chlieb, no nechutil mu. Dlho sa snažil nemyslieť na palacinky, nakoniec sa rozhodol, že si vajcia, mlieko a múku požičia od susedov. Obliekol si sako a obul topánky. Keď si chcel nasadiť čiapku na hlavu, z kuchyne zacítil nejakú čudnú vôňu. Bola to panvica. „Nebudeš sa ty len takto sama hriať a ja budem platiť za elektrinu," prstom pohrozil panvici a vypol šporák. Potom sa ponáhľal von.

Aby si susedia nemysleli, že nič nemá, rozhodol sa, že si u každého z nich požičia len jednu vec. Najprv šiel za pani Hyacintovou. Tak sa hanbil, že si musel spotené ruky najprv utrieť do nohavíc, potom vykoktal: „Nemohli by ste mi, prosím vás, požičať dve vajcia?"

„Jasné," povedala pani Hyacintová a ihneď doniesla dve veľké biele vajcia.

Aj pred pani Prasličkovou bol celý stuhnutý trémou, keď ju poprosil o mlieko. „Vezmite si celé," povedala mu pani Prasličková a podávala mu ešte neotvorený kartón, „omylom som si totiž kúpila plnotučné mlieko, ktoré mi lekár prísne zakázal."

Nakoniec šiel k pánovi Šípovníkovi a ostýchavo ho poprosil o múku. „Asi ju mám." zamyslel sa pán Šípovník. „Ale žena nie je doma a netuším, kde ju má schovanú. Poďte ďalej, nájdeme ju spolu."

Skôr než vstúpil do domu, pán Filodendron si chcel zložiť čiapku z hlavy. Siahol po nej, ale čiapka už tam nebola.

„Stratil som ju," zatriasol sa od hrôzy. Bola to jeho obľúbená čiapka, ktorú mu uplietla pani Magnóliová, preto sa ihneď ponáhľal naspäť domov. „A čo múka?" kričal za nim pán Šípovník. Ale pán Filodendron ho už nepočul. Bežal a pozeral sa na zem. Čiapka nebola nikde, ani keď cestu premeral trikrát.

„Niekto ju našiel a zobral si ju," bol presvedčený a celý nešťastný sa vrátil domov.

Avšak náramne sa potešil, keď doma zazrel čiapku, ktorá ho čakala na lavici pri dverách.

„Nuž to je čiapka! Keď uvidela, že som ju stratil, vrátila sa domov sama," vzal do rúk čiapku a nežne ju pohladkal.

Potom si do pohára nalial mlieko, urobil si volské oká a zjedol ich s chlebom. A palacinky? Na tie úplne zabudol

Pán Filodendron a mimozemšťania

„Neviem, prečo by som vytváral niečo, čo už existuje," povedal pán Filodendron, keď pán Mrkva hľadal pomocníka pre svoju stolársku dielňu. „Nech stoly a skrine vyrábajú tí, ktorí nedokážu žiť bez práce. Pre mňa je to strata času."

Ani knihy nečítaval. To, čo sa píše v knihách, ľudia už vedia, on sa však zaujímal o to, čo nevie ešte nikto. Preto radšej než by celé dni čítal, sedel pred domom a snažil sa vymyslieť si niečo také, čo ešte nie je. A z času na čas sa mu to aj podarilo. Vymyslel si topánky, s ktorými človek môže chodiť po vode, kabát, s ktorým sa môže lietať vo vzduchu a klobúk, ktorým sa človek stane neviditeľným. Teraz iba ešte musel zistiť, ako tieto veci vyrobiť, a potom sa celý svet dozvie, kto je pán Filodendron.

„Ľudia si myslia, že mi šibe," povedal pánovi Lieskovcovi. „No ja im ukážem, že som múdrejší ako oni."

„A nemáte strach, že niekto vás ukradne, keďže ste taký múdry?" podpichol ho pán Lieskovec.

„A kto by ma mohol ukradnúť?" začudoval sa pán Filodendron.

„Mimozemšťania," smrteľne vážne sa zatváril pán Lieskovec. „My vôbec nevieme, že oni existujú. Sú oveľa múdrejší od nás, no oni sa obávajú, že raz ich predbehneme. Preto nás stále sledujú a vždy, keď objavia nejakého veľmi múdreho Pozemšťana, priletia lietajúcim tanierom a unesú ho."

Pán Filodendron sa zarazil. „Ako zistia, že je niekto múdry?"

„Je to pre nich maličkosť. Majú taký nástroj, s ktorým vám teraz, keď sedíte pred domom, môžu vidieť priamo do mozgu," zašepkal pán Lieskovec, ako keby sa bál, že mimozemšťania ho počujú.

Pán Filodendron sa hneď, keď pán Lieskovec odišiel, stiahol do domu, na dvakrát sa zamkol a zatiahol závesy.

Po troch dňoch sa mu už minulo jedlo, no z domu nevyšiel. Keďže hlad bol čoraz väčší, piaty deň sa rozhodol ísť hneď, keď bude tma, za pánom Lieskovcom a poprosiť ho o trošku jedla.

Keď sa konečne zotmelo a chcel sa vykradnúť z domu, krv mu stuhla od hrôzy. Cez závesy totiž do izby prenikalo čudné modré svetlo.

„Lietajúci tanier!" vhuplo do hlavy pánu Filodendronovi. Mimozemšťania ho napriek jeho opatrnosti našli!

Niekto zaklopal na dvere. Chcel utiecť do izby a schovať sa do skrine. No vtedy sa ozval mimozemšťan za dverami.

„Pán Filodendron, tu policajt Bodliak. Keď žijete, ozvite sa!"

Pán Filodendron nakukol cez záves. Pred domom stálo policajné auto s blikajúcim modrým svetlom.

„Keďže vás susedia už zopár dní nevideli, zľakli sa, či sa vám niečo nestalo," povedal pán Bodliak, keď pán Filodendron otvoril dvere.

Potom sa chvíľu rozprávali a išli za pánom Lieskovcom, ktorý priznal, že si mimozemšťanov vymyslel. A pán Filodendron pri tom zistil, že v tomto prípade aj lietajúce taniere sú niečo také, čo ešte nie je a musí teraz iba prísť na to, ako ich vyrobiť a celý svet sa dozvie, kto je pán Filodendron.